

Mindretallets Betænkning i denne Sag, saa tvivler jeg ikke om, at det ærede Mindretal vil kunne gjøre sin Mening tilstrækkelig gjældende, men det ærede Medlem, som udgjør Mindretallet (Tutein), er som syg fraværende idag; jeg skal for Diebliffet indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Tscherning: Det er meget at beklage, at det ærede Medlem ikke har grebet denne Leilighed til at gjøre os nærmere bekendt med de Indvendinger, som han kunde have mod et Lovforslag, som forekommer saa Mange af os i høj Grad maadeholdent og at være den heldigste Løsning, som dette Problem kan faae; thi da kunde maaffee de Bemærkninger, han da kunde fremsøre, lede os til at rette nogle af de Mangler, han kunde finde derved, eller bringe ham til nærmere at overveie og tilsidst komme til at indsee, at der virkelig ikke var Mangler tilstede, men at det kun var en Uvillie, som han i Almindelighed har imod den hele Sags Afgjørelse, og som bringer ham til at ønske at faae den udfødt saa langt som muligt. Den nemmeste Maade at slippe bort fra en Sag paa, der ikke stiller sig heldigt, det er ikke at sige, hvad man har imod den. Jeg skulde i selve Sagens Interesse meget have ønsket, at det ærede Medlem vilde udtale sig. Mindretallet bestaaer iøvrigt, saavidt jeg husker, af to Medlemmer, og af dette Mindretal er dog i ethvert Tilfælde kun det Halve sygt, den anden Halvdeel af Mindretallet er her tilstede, og han, (Nagaard) vil altsaa i ethvert Tilfælde kunne sætte os klarere ind i Mindretallets Opfattelse af denne Sag. Saalange man bliver staaende ved at sige: Vi synes ikke om den, vi have mange Grunde hos os selv, hvorfor vi ikke synes om den, saa begriber jeg det fuldkomment: ligesom jeg begriber, at Rjovstæderne ikke ville have Høfere paa Landet, men vilde sig ind, at de alene skulle høfere for Landet, saaledes begriber jeg overmaade let, at enhver Interesse holder fast paa det, hvorpaa den troer at have Fordring, — det er Noget, som man maa indrømme en vis Berettigelse. Men det, som bringer en Sag til en endelig Afgjørelse, det er, at de forskjellige Grunde for og imod træde frem saaledes, at det kommer til at blive vittetligt,

om Modstanden virkelig er i det Almenes Interesse, eller kun er et Forsvar for enkelte særlige og, uagtet nedarvede, ikke vel begrundede Interesser.

Nagaard: Uagtet den Opfordring, der rettedes til mig i dette Diebliff af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), seer jeg mig ikke istand til at opfylde hans deri yttrede Ønske. Han vil vide, at mit Standpunkt i denne Sag for Diebliffet er dette, at jeg troer, at den Lov, som paa en heldig Maade skal løse dette overordentlig vanskelige Spørgsmaal, kun kan komme fra Regjeringen; jeg troer, at, saasnart Thinget vil gjenneføre Loven kun til deels med Regjeringens Samtykke, saa vil det blive en uheldig Løsning. Jeg skal derfor indskrænke mig til at erklære, at jeg af samme Grund, som den næstforegaaende Taler ansførte, vil stemme for denne Lovs Overgang til 3die Behandling.

Formanden: Jeg skal blot bemærke, at de Uttringer, der hidtil ere saaldne, have været noget vel almindelige; der er slet ikke i dette Diebliff Tale om at stemme over Lovens Overgang til 3die Behandling; det Spørgsmaal ligger først for paa et senere Stadium.

Ordføreren: Det var netop det, jeg vilde have tilladt mig at ansføre. De 2 Hovedprinciper, jeg har omtalt, knytte sig til 2 bestemte Paragrapher, og, forsaavidt de ærede Herrer ville imødegaae mig med Hensyn til disse 2 Punkter, saa foreligge de i disse 2 Paragrapher, og de kunne omhandles udførligt, om man ønsker det; men om Loven i sin Heelhed er der slet ikke Spørgsmaal ved Sagens 2den Behandling.

Mosenørn: Jeg har udtalt, at netop dette Sidste var Grunde, hvorfor jeg ikke nu vilde gaae ind paa Forhandlingen.

Bregendahl: Da det, som den ærede Ordfører har udtalt, er de egentlige Hovedgrundsætninger i Loven, der ligge for i de Paragrapher, som nu ere under Forhandling,